

Pesmi

Luko
Paljetak

PISMO Če smo bili živi, je moralo biti takó,
zdavnaj – tudi v življenju drugih, ker se mi več ničesar
ne spominjamo, v temi pogosto samó
gledamo komaj vidno iste doline, deževje
med stvarmi, iste prizore in v biti
iste običaje, namesto dni in noči

te vendar nekje ljubim, pa tu tudi drugi
prihajajo kdo vé, zakaj, zveri iz črnega laka
blodijo skoz sive gozdove in poletje je primeren čas,
da se ptice spremenijo, da se vsaka obdela
kot stara listina, tvoji dolgi
pogledi se premikajo kot roke, kot nema

leta kot trava in ustnice – mi pa nismo
dorasli temu telesu, zato kot péte poljube
postavljamo pod stopala in takó
nosimo svojo zeleno senco kot pismo
poslat v šali proti svetlobi, ki se v njej lahkò
kopajo drugi, ki letijo zgoraj nad nami,

če so bili živi, je moralo to biti davno
tudi v našem življenju...

IZGUBLJENA
NEDOLŽNOST

Ob jezeru želi devica zgubiti nedolžnost,
pa naj bo, kar bo; zares, dovolj je te čistosti
in lilije že kričijo v dolini, mah šepetá
in kamen in deževnik pod podplatom – se moram morda
prav jaz mučiti s tem, kaj bi počel jaz s to častjó;
jaz nisem za to reč, prijatelj,

na juriš, jaz pa bom dotlej zabavljal zmaja
s slaščicami iz apna in žvepla in mu počasi
pripovedoval zgodnice: Bila je
kot klavir nedotaknjena devica . . . medtem bom
tam s konca gledal, kaj in kako delaš ti,
ali so tvoje kretnje podobne tistim iz priročnika,

kje je tvoja leva roka, pa tudi desna,
na kaj se naslanjaš in kdaj boš omagal,
zmaj bo takrat že zaspal od moje zgodbe,
devica pa bo še bedela in sanjala o zmaju,
ti pa boš šel šefu poročat z blodnim nasmehom
in mu rekel: prvi sem jo . . . takrat pa bo mladenka

prišla k meni in rekla: Daj me še enkrat!

BESEDE

Vznemirjajo me besede v tebi, ki jih želiš
povedati, toda té ostanejo potuhnjene tam nekje
in se spreminjajo v čudne kretnje,
popolnoma nenavadne in ti me hraniš
s temi besedami, ki niso besede in živijo samó
nezavestne kot mrlič, ki v njihove budne oči

prihaja minulo nebó in ptice, ki se njihovih senc
še spominjamo in ničesar več, ker je zdaj prišla
spet pomlad, tulipan cvete kakor čaša
za gostijo, ki je ni, le v enem samem trenutku
zaživi življenje zvezd, ki so le delno naše,
potem pa odide nazaj v druge; lepa igla

govorimo nežno, pridi v naše žile,
pridi končno kakor besede v naše srce
na jezik, ki ga čaka puščava; govorica je podobna

valovanju trav, ki izpolnjuje stvari, kakor svila
šumi v zraku tvoja lepota (nepremičen
ostajam kakor zakon slovnice) in v meni

odzvanja tvoje srebró, posode, ki jih čisti
pepel mojega srcá (in drugo) . . .

VSA ZGODOVINA

Vsa zgodovina je v tem, da te ljubim –
in spominjajo se čedni kralji, ki imajo imena
kot bilke v nekem lepem vrtu,
latinska, neskončna – in kot dolgi lasjé lepotic,
ponoči škreblija deževje in nam ponuja glasbo,
medtem ko obrobljam tvoje teló,

da bi te popolnoma ločil od vsega,
kar želi biti v tebi z neko davno pravico
in mogoče z neutolažljivo željo,
gledam mesta, ki za zmeraj ležijo ujeta v tvojih mehkih rokàh
in zares ti ne dam dihati,
ne dam ti piti in prepuščam te nemo

in končno drugim trenutkom in drugim
varnim postopkom – in moji mnogi grehi
postajajo čudoviti, dobra vrlina, ki z njo tolažim
tvoj zasnuli mraz, pokrivam te z dolgimi sencami
kot z listjem, ki z njih visijo težke
zgodovinske uganke; uganiti jih moram,

toda kakó, kdaj naj te ljubim? in kakó in kdaj te ljubim?

GOLOBI IZ GLINE

V tvojem telesu se nadaljujejo moje davne
zamisli, končuješ jih kot hišo,
ki se z nje lepo vidi cesta in vsa dolina,
kamor počasi prihajamo, da bi si glasno
povedali tudi tisto, kar si šepetaje povejo v brado
te naše kretnje; v vinu

topi se vsak naš zakon – in biser, ki ga izkašlja morje,
 naša usta postanejo tisti blagi
 končni pristani, potem pa pade večer
 (se v sebi obrne na bok) in se vsa moč stopí
 v en sam gib, ki se pod skorjo
 prikazuje v božanskem bitju, čeprav noče

želeči nevsiljivo utihniti kot popek;
 prihajam k tebi in ti kot dnevi nikdar ne vsiljujem
 nobene večnosti, samó ljubezen, ljubezen
 ni več nevarna: zemlja se je v hipu otrese
 in potem je spet navadna (neka lepa vasica),
 pride hropeč do redkih svetov

končna zamisel, potem pa prevzame zidar
 v roké trepetaje naše majhne
 golobe iz gline.

DVOREZEN NOŽ

Na soncu je še čisto hladen kraj
 in prazen, kot je izdano srcé,
 ali kot čelo ogledala – tu se ustvarja ogenj,
 tam v tej praznini je streha, ki zanjo v slogi sklepamo roké,
 cvet naših prstov, ki je naše delo,
 saj znamo delati samó še to

in delamo, denímo, da dobi tú
 spodbudo hladno kot odejo klasje,
 kot žena moškega nad sabo, ta pogum,
 mar ne bi mogla nedolžno in drugače
 pričakati pomladi in Bogá,
 ki moramo mu s trikom priskočiti,

da se njegova senca za večno zlepi z zemljo,
 kot mehka, negovana in božanska koža, glejte trik:
 te vlažne ustnice, ki te poljubljajo takó,
 kot ne bilè bi ustnice, le nož zataknjen
 v megleno nožnico sred mosta, to ni krik, ki grobo zavaja,
 le voda je; to je uganka, ki grobó zavaja

na sejmu zavajalke (podobna je golobu, ki čemí pod nohtom) – ker mórala Bogá bo ubiti z nožem, ki ti si mu edina ostrina, jaz pa druga, mrzla; to morava takoj storiti, pa naj bo, kar bó ...

NAPEV
ZA PRAGOZDNI
BOBEN

Sama v nóči tudi ti postaneš noč, toda ona nima kaj prida od tebe, ker tudi noč ni temà, ki jo ustvarja, sama sebi je sen, toda meni je ona ti, od zvezd zavisí kot dama od ljubkovanja lepega človeka. Ni je treba buditi, traja tako malo in njeni obrati v desno

se prepozno prikažejo v trenutku, ko mi zatisnemo oči iz nekih povsem drugih nagibov, medtem prihajamo iz morja bosí, polgoli v hosto, denimo tudi v glasú imamo fonetiko etruščanskih vaz; v tej nenevarni pozi nismo dorasli, zató -

z dolgimi koraki skušamo pobegniti v svoj lepi varni strah, v sliko, ki nas mordà čaka v nekem fotografskem aparatu, kjer sama mineva kot pankrt, ki ga ustvarjata temà in popolna stvarnost, točna kot slepi potnik

tudi zató, ker ni dobra za bič, za pragozdni boben je mogoče boljša; (to moram nekega dné preskusiti, nekega lepega dné, kakó se že temu reče?)

Prevedel Lojze Krakar